

мия ханджия, посинѣла въ ржцѣтѣ на младия докторъ, който прѣдполагалъ да специализира тоя частъ по хирургията, и която вече имала едната си кълка извита отъ първата атака на поета, цѣла намѣкната въ нѣкакви кожи и дрипели, съ рогове и талисмани по глава и гърди, съ звънци и мечешки ноктѣ по ржцѣ и крака, държейки единъ голѣмъ тупусъ. — „А какво бѣше онова чудовище, което бучеше“ — запитали пѣтниците. — „То, нищо, така се бучеше“ — смѣнкалъ ханджията, като не искалъ да разкрива „секрета“ си, защото ще свѣтне цѣлата „комедия“. Като му посочили опѣкиятъ край, „секрета“ станалъ видимъ: имало нѣкаква изба, прѣзъ която разбойникътъ-ханджия промѣкналъ дълга и широка трѣба, като бурия. Нея той надувалъ въ избата, а горѣ изъ слупеното ханче се чувало адски тънтежъ, който въ ноцта ставалъ двойно по-страшенъ и енигматиченъ. — „Вотъ тебе, чортъ съ чорты!“ — изкрѣщялъ Ботйовъ, който позналъ смисла на цѣлата „комедия“, и му бухналъ единъ ютекъ въ ченето: „разбойникъ съ разбойникъ! да не мислишъ, че имашъ прѣдъ себе се гарги или мамалигари . . .“ Нещастнитѣ ханджие, тая декемврийска ноцъ имъ се видѣла безконечна: вмѣсто да обратятъ нашитѣ пѣтници, а може би и да ги пратятъ на она свѣтъ, тѣ си създали такава беля, която накарала жената да изгуби единъ кракъ, а мжжътъ едно чене . . .

На сутрето рано двамата пѣтници поели направлението къмъ Исмаилъ, като не забравили да обрнатъ внимание на разбойникътъ-ханджия, че неговиятъ ятакъ, който се ползувалъ съ такава прѣкрасно мѣстоположение, неструвалъ за нищо, защото криелъ въ себе си не истински хайдути, а кокошари.

V.

Въ Исмаилъ животътъ на Ботйовъ станалъ тѣй комплициранъ, както самъ той не прѣдвиждалъ. За